

пу ся поразсърди прави го старъ; — азъ съмь обрѣгнѣла вече на туй. „

Г-нъ Смитъ. “Позволѣте ми, мила моя, да говорѣж за себе си; защото азъ не съмь отъ тѣзъ, които отъ учтивость смѣлчаватъ истиннѣ-тѣ. Говорѣж ли азъ, мѣлчѣж ли, врѣме-то си заминува, смърть-та и вѣчностъ-та приближаватъ. Азъ незнамъ, каква ще да е тая учтивость, когато намѣсто право-то дѣйдѣтъ та ви кажѣтъ единъ глупавъ лѣжж! Но сти а колкото за това. Азъ быхъ искалъ да зваѣж, какъ това седемгодишно дѣте ся рѣшило да тѣлкува Б. блѣж-тѣ на бавачъ-тѣ си — язычника. Азъ даже не знаяхъ, че то умѣе да чете. „

“Това азъ щѣ ви го раскажѣж, „ рече Хенрихова-та помайчима. “Въ моѣж-тѣ нѣщѣ на Пат. ж, прѣди нѣколко врѣме, поживѣ една млада дѣвойка, която го научи да говори и да чете по Англѣйски. За това азъ и съмь много задѣлжена. Но тя съ туй да ся не задоволи, ами да направи това